

Jméno: Kate Marková

Věk: 11 let

O Pejskovi a Kočičce

Uprostřed hlubokého lesa, daleko od moderní civilizace, stála krásná chaloupka. Byla celá z perníku, s velikánskou zahradou plnou ovocných stromů a políčky se zeleninou, na kterou si jenom vzpomenete. V té chaloupce žila Kočička s Pejskem.

Jednoho dne se rozhodli, že si upečou dort. Nebude to ale jen tak ledajaký dort, bude to dort z ingrediencí, které mají pejsek a kočička nejraději a aby byl barevný, zasadili si na zahradě proto červenou řepu.

„Musíme si vzít zástěrky, abychom se neumazali!“ řekla Kočička. Společně si pro ně došli, oblékli si je a začali chystat suroviny na dort. Mléko, mouku, vajíčko, cukr a prášek do pečiva. Kočička chtěla přidat trochu špekových kůží, máslo a zavařeninu. „Taky tam dáme syreček a nesmíme zapomenout přidat řepu, která nám vyrostla na zahrádce,“ řekl Pejsek. Když přišli na místo, kde řepu zasadili, zbyla po ní jen velká díra. Pejsek s Kočičkou se zhrozili, když uviděli tu spoušť a začali přemýšlet, kam se řepa asi poděla.

Jak si tak rostla v políčku a neměla co dělat, rozhodla se, že nebude pejskovi a kočičce k jídlu, ale že se vydá do světa. A tak se snažila uvolnit kořínky kymácením ze strany na stranu, až se jí to povedlo. Kutálela se ze zahrady na cestu vedoucí kolem chaloupky, občas přeskočila nějaký kámen a louži a vyhýbala se stromům a pařezům. Jak se tak kutálela a kutálela, potkala zajíce a ten povídá: „Řepo, já tě sním!“ Řepa se tuze vylekala a prosila: „Milý zajíčku, nejez mě prosím a raději si poslechni mou písničku,“ a než stačil odpovědět, spustila: „Já řepa červená, sladoučká a veliká, já Pejskovi jsem utekla, Kočičce jsem taky utekla a tobě, zajíčku, taky uteču!“ A co nejrychleji se cestou kutálela daleko pryč od zajíce.

Cesta vedla k dalšímu hlubokému lesu, kde přes cestu přecházely dvě děti. Chtěla si odpočinout po náročné kutálející cestě, a tak se s nimi zastavila na kus řeči. Nejdříve jim vyprávěla, jak měla být použita do dortu a jak se sama vysvobodila a že potkala zajíce, který ji chtěl také sníst, ale že jemu utekla díky své krásné písničce. Děti se jí představily jako Jeníček a Mařenka a že šly s tatínkem do lesa a ztratily se. Hledaly ho a volaly, ale marně. Tatínka nenašly.

Jeníček se rozhodl vylézt na strom a podívat se, jestli někde nesvítí světélko, které by jim pomohlo najít cestu z lesa ven. A přece v dálce uviděl chaloupku s kouřícím komínem a velikánskou zahradou plnou ovocných stromů a políček se zeleninou, na kterou si jenom vzpomenete. A tak se všichni tři k té chaloupce vydali.

Když přišli blíž, řepa se začala klepat strachy a dětem vysvětlila, kdo v chaloupce bydlí. Děti ji ale uklidnily a slíbily, že tam půjdou společně a Kočičce s Pejskem dají výborný recept na dort od jejich babičky, který je bez řepy.

V chaloupce Pejsek s Kočičkou mezitím dodělávali dort. Zazvonila trouba a dort byl hotový. Kočička ho ozdobila myškami a pejsek kostičkou a ani trochu jim nevadilo, že nemají řepu. Dali ho vychladnout ven a šli připravit hostinu. V tu dobu se k chaloupce blížili Jeníček, Mařenka a řepa. Když viděli chaloupku celou z perníku, dostali na něj hned chuť. Jeníček vylezl na domeček a uloupnul kus perníčku a hodil ho dolů Mařence a řepě. V tom se otevřely dvířka a Pejsek povídá: „Kdopak nám tu loupe perníček?“ „To nic, to jen větříček!“ vyhrkla v rychlosti Mařenka. Pejska to uklidnilo a vrátil zpět do chaloupky. Za chvíli ale vyšla Kočička a řekla: „Kdopak nám tu stále loupe perníček?“ A všichni jedním hlasem řekli: „To nic, to jen větříček!“ ale kočička byla mazaná a schovala se hned za dveřmi. Když děti ulouply další, vyběhla a všechny tři viděla. Místo toho, aby se zlobila, usmála se a řekla: „Nechtěl by si větříček s námi dát výborný dort a přijít na náš hostinu?“ Děti i řepa byly rády a pozvání přijaly.

Po dlouhém hodování výborného jídla a pití, kdy každý z nich měl bříška velká jako balón, slyšeli, jak někdo chodí po střeše chaloupky. Vyběhli ven a zavolali: „Kdopak nám tu loupe perníček?“ A v tom se objevil tatínek s maminkou dětí. „To nic, to jen větříček!“ zasmáli se a běželi obejmout svoje ztracené děti. Společně se pak všichni usadili ke stolu, vyprávěli si svoje zážitky z cest a jestli ještě všechno nesnědli, tak tam sedí dodnes.